

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1864-1865/2500

ขุนประเสริฐสุภมาตราโจทก์ ร้อยเอกฉัตร ศรียานนท์จำเลย กฎหมายลักษณะอาญา ม. 282

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 282, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 161, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

การฟ้องว่าจำเลยหมิ่นประมาทใส่ความโจทก์ โดยโจทก์บรรยายฟ้องกล่าวถ้อยคำที่ไม่เป็นคำใส่ความอยู่ในตัว โจทก์จะต้องบรรยายถึงพฤติการณ์ประกอบมาเพื่อให้เห็นว่าเป็นคำใส่ความอย่างไร และความจริงเป็นอย่างไร เมื่อฟ้องไม่บรรยายเช่นนี้ ศาลมีอำนาจยกฟ้องโดยถือว่าฟ้องขาดองค์สำคัญแห่งความผิด เมื่อศาลสั่งยกฟ้องโดยเหตุผลว่าฟ้องของโจทก์ไม่มีมูลความผิดโจทก์ย่อมมีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาไป จะมาฟ้องใหม่ไม่ได้เพราะไม่มีกฎหมายสนับสนุนให้ฟ้องคดีกรรมเดียวได้หลายครั้ง.

คำพิพากษา

คดีสองสำนวนนี้มูลกรณีเดียวกัน ศาลฎีกาได้พิพากษารวมกันไป สำนวนแรกโจทก์ฟ้องว่าโจทก์เป็นคณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ จำเลยเป็นเลขาธิการ แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อ ๑๘ สิงหาคม ๒๔๙๘ เวลากลางวัน จำเลยได้จงใจกล่าวเท็จใส่ความโจทก์ให้เสียชื่อเสียงและให้คนทั้งหลายดูหมิ่น โดยกล่าวแก่นักศึกษาแต่สองคนขึ้นไปในเรื่องสภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีมติให้รับนักเรียนซึ่งสำเร็จปีที่ ๓ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์ เข้าศึกษาในคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้นั้น ว่า "ผมเอง(จำเลย) ได้คัดค้านไม่เห็นด้วย ไม่เฉพาะแต่อัสสัมชัญพาณิชย์เท่านั้น แม้พวกหนังสือพิมพ์จุฬาลงกรณ์ก็คัดค้านมาแต่ต้น และได้คัดค้านข้อเสนอที่จะให้รับนักเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์หลายครั้ง แต่ในมหาวิทยาลัยพวกของ ขุนประเสริฐ(โจทก์) มีมากนัก ผมก็เลยแพ้ไหวตเขา" และจำเลยได้กล่าวว่า "ถ้านักศึกษาต้องการให้ออก มันก็ต้องออกได้นะซี" อันเป็นมูลเหตุให้นักศึกษากระด้างกระเดื่องต่อโจทก์ถึง ต่อมาได้เดินขบวนประณามโจทก์ ฯลฯ จึงขอให้ศาลลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๘๒ ศาลชั้นต้น พิเคราะห์ฟ้องแล้ว เห็นว่าฟ้องไม่มีมูลความผิดตามกฎหมายที่อ้าง จึงสั่งไม่ประทับรับฟ้อง สำนวนหลังโจทก์ยื่นฟ้องใหม่เมื่อวันที่ ๘ เดือนเดียวกัน โดยตัดทอนและเพิ่มเติมฟ้องสำนวนเสียใหม่ ศาลชั้นต้นสั่งสำนวนหลังว่า เป็นเรื่องฟ้องซ้ำกับสำนวนแรก จึงพิพากษาให้ยกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ทั้ง ๒ สำนวน ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยดังนี้ การฟ้องว่าจำเลยทำผิดกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๘๒ ฐานใส่ความให้เขาเสียชื่อเสียงนั้น คำบางคำมีความหมายแจ้งชัดอยู่ในตัวว่าเป็นคำใส่ความ แต่คำบางคำอาจมีความหมายไม่แจ้งชัดเป็นการใส่ความ จำต้องมีพฤติการณ์อย่างอื่นประกอบแสดงให้เห็นว่าเป็นคำใส่ความ ถ้อยคำในฟ้องในสำนวนแรกไม่แจ้งชัดว่าเป็นคำใส่ความอยู่ในตัว แต่โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องถึงพฤติการณ์ประกอบเพื่อให้เห็นว่าเป็นคำใส่ความประการใด การที่บรรยายถึงารที่นักศึกษามีปฏิกิริยาในภายหลังเป็นเพียงแสดงผลของการใส่ความ ไม่ทำให้เหตุปรากฏขึ้นได้ แม้โจทก์จะยืนยันว่าคำกล่าวนั้นเป็นเท็จ โจทก์ก็ได้บรรยายฟ้องว่าความจริงเป็นประการใด ยิ่งโจทก์ขอให้จำเลยพิสูจน์ความจริงตามมาตรา ๒๘๔ โจทก์ก็ต้องกล่าวความจริงให้แจ้ง เมื่อศาลมีคำสั่งไม่รับฟ้องดังกล่าว เป็นการปฏิบัติตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๑ เมื่อฟ้องของ

โจทก์ขาดองค์สำคัญแห่งความผิดก็ต้องยกฟ้อง ที่ศาลพิพากษาสำนวนแรกนั้นชอบแล้ว เมื่อศาลยกฟ้องแล้ว โจทก์มีอำนาจอุทธรณ์คำสั่งของศาลตาม มาตรา ๑๖๑ วรรคท้าย การที่โจทก์มาฟ้องใหม่ เป็นการฝ่าฝืนบทกฎหมายดังกล่าวชัดแจ้ง ไม่มีกฎหมายสนับสนุนให้ศาลอนุญาตให้โจทก์ฟ้องคดีกรรมเดียวกันได้หลายครั้ง จึงพิพากษายืน.

องค์คณะ

นนทปัญญา · นนทประชา · ดุลยการณโกวิท

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1864-1865/2500>